

მილიონების გულებში
დილის მზესავით ანთია
ჩვენი სამშობლოს დიდების,
თავისუფლების ქარტია.

ქარტია დიდი ბელადის
ზღვა სიბრძნით გაშუქებული,
ვარსკვლავებგადაფრქვეული
ქეშმარიტების კრებული.

როცა ჩვენს დედა-სამშობლოს
შემოესივნენ ფრიცები,
ავდექით, დიდი სტალინის
სახელთან შენაფიცები.

შამაპაპათა ნათქვამი
დღესაც გვსმენია არაკად,
როგორ წასულა გულხარბი
შორს, მატყლის მოსაპარავად.

მაგრამ ჰოი, შენ, განგებავ,
კაცი რას გადაეყრები...
შეიპყრეს, შეპყრეს და მაგრად
აულილაგეს ნეკნები.

მისი პენტელა წვერებიც
ზედ დააყარეს ნაქურდალს,
მატყლს ვინ ჩიოდა, ცოლშვილში
უწვერულვო დაბრუნდა.

სწორედ ასევე მოუხდათ
იმ პირსისხლიან კაჩალებს: ირითევე
პური სურდათ და მის ნაცვლად
ლამი და ქვიშა ვაქამეთ,

წყალი სურდათ და შევასვით
მათივე სისხლი დაღვრილი.
ილრინებოდნენ, გვიტევდნენ
ცოფმორეული ძალივით,

ილრინებოდნენ, გვიტევდნენ,
სურდათ წაელოთ ნადავლი. —
ჩვენი ნავთი და ნახშირი,
ჩვენი ხე-ტყე და მადანი,

მაგრამ სამშობლოს გმირებმა
მტრის სისხლით მორწყეს ველები,
ძირში შეაჭრეს ვერაგებს
ის ჭურღბაცაცა ხელები.

ამ დიდ ბრძოლებში, ვით შუქი
გამაპობელი წყვდიადის,
გვიძლოდა კონსტიტუციის
აზრი ესოდენ დიადი,

რომ დედა არის სამშობლო,
ჩვენ ღვიძლ შეილება დაგვზარდა,
რად გვინდა თავი, თუ მისთვის
ომში სიკვდილი დაგვზარდა;

რომ ჩვენი წმიდა ვალია
მკერდით დავიცვათ ქვეყანა,
ზაფრადაკრული გარბოდეს
დამარცხებული მკვეხარა.

ახლა, როს წყლულებს იშუშებს
სამშობლო ნაპარტახალი,
კვლავ გმირობისთვის გვიხმობენ
საქმენი ახალახალი.

შრომის, შენების ხუთწლედებს
ნათელი თვალთ ვუტყერით,
რადგან საამოდ გაშლილა
ქარტიის ოქროფურცელი,

რომლის მგზნებარე სიტყვები
კიდითკიდემდე ვაისმა:
შრომა ღირსების საქმეა
ყოველი მოქალაქისა!..

მილიონების გულებში
დილის მზესავით ანთია,
ჩვენი სამშობლოს დიდების,
გამარჯვებთა ქარტია.

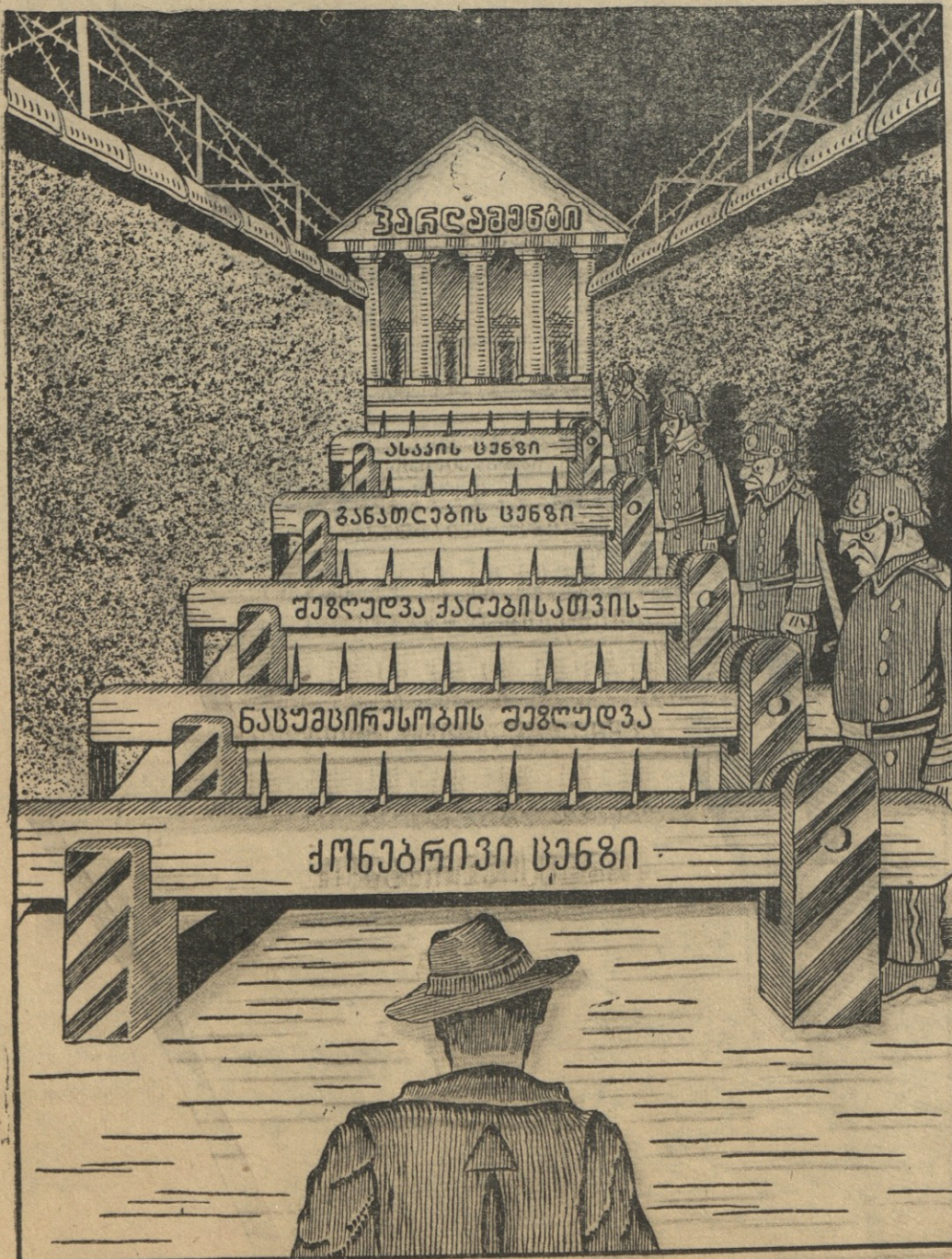
მან ქვეყნად ასგზის ნანატრი
ცხოვრება დაგვიდასტურა,
უუფლებობის, მონობის
შავი წარსული დახურა,

უფლება მოგვცა ქვეყანა
ვმართოთ ჩვენივე მარჯვენით,
ხალხის რჩეულებს მივანდოთ
ხალხის ბედიღბლის საკენი.

ის არის ჩვენი მიღწევის
და სიხარულის კრებული,
დიდი სტალინის გენიით
გამთბარი, გაშუქებული.

უცხოეთის პარლამენტთან

ნახ. მ. ოთაროვისა

მოქალაქე — როგორც აქლემი ნემსის უნწში ვერ გაძვრება, ისე მე პარლამენტში
ვერ გავალ.

ქართული
ლიტერატურა

ჩემი რომანი უბრალოდ და არასასიამოვნოდ იწყება.

საავადმყოფოში მიიყვანეს ქალიშვილი, ტანადი, კარგი შესახედავი. ერთი სიტყვით ისეთი, ყველას რომ მოგეწონებოდათ. ავადმყოფს ჯირყვლები ჰქონდა გადიდებული და ზედ ერთვოდა ღვიძლის დაავადება. ქალიშვილი ისეთ მდგომარეობაში გახლდათ, როცა ყველა მშვიდარა პატივცემულ მიქელ-გაბრიელზე ფიქრობს.

ახალგაზრდა ექიმმა ზურაბ სანიძემ გულდასმით გასინჯა პაციენტი და, ავადმყოფის უხერხულობა რომ გაეჩარწყლებინა, შეკითხვებზე ძუნწობდა.

ახალმოსული მოათავსეს ერთ პატარა ოთახში, რომლის სარკმელი დღედაღამ ღია გახლდათ. მის მეზობლად იწვა ხასიათწამხდარი მოხუცი, ხველებზე მეტ დროს ყაყანს რომ ანდომებდა.

დაიწყა მკურნალობა. მაროს (ჩვენი ავადმყოფის სახელია) სხვა ექიმიც ენახა, მაგრამ ზურაბი ყველაზე მეტად საკვირველი გამოდგა: მისთვის არც განსაზღვრული სამუშაო დრო არსებობდა, არც დასვენება. დღეში ხუთჯერ მაინც მოვიდოდა ხოლმე ავადმყოფთან და მიმართავდა:

— აბა, როგორა ხარ, ჩემო მარიამ. დარდი და წუხილი არ დამანახო! ცოტახანს მაცადე და თუ კაჟივით ჯანმრთელი არ გაგიშვია, კაცი არ ვიყო. რაო? შენი საშველი არ იქნებაო? ვაი, სირცხვილო! ახალგაზრდა ქალი და ასეთი მშვიდარა?! შენს მდგომარეობაში მყოფი, სიკვდილზე კი არა, გათხოვებზე უნდა ფიქრობდეს...

შემდეგ მეზობელ მოხუცს მიუბრუნდებოდა ექიმი, გასინჯავდა ხოლმე და საამქვეყნო იმედს აღლევდა.

მეზობელმა კარგახანს ითმინა ეს, მისი სიტყვით რომ ვთქვათ, კეკელალოლობა და ბოლოს მაინც ჩაუკრა ზურაბს:

— ყმაწვილო, გაგიგონია ანდაზა, ყურძნის სიყვარულით ღობეს კოცნიდნენო? ჰო და, შენი საქმე სწორედ ასეა.

ექიმმა ღიმილით უპასუხა მოხუცის შენიშვნას და მაროსთან სიარულს უფრო უმატა.

გავიდა ხანი. მაროს ჯანმრთელობა გაუმჯობესდა და დაფიქრდა ქალი:

— რა უტილბლო ვყოფილვარ... ერთ შარზე მეორე დამერთო. მალე ალბათ კარგად გავხდები და საავადმყოფოდან უნდა წავიდე. რა უნდა ვუთხრა ზურაბს? ის ხომ ჩემზე თავდავიწყებით არის შეყვარებული. მაგრამ ხელი როგორ ვკრა, მან ხომ სიცოცხლე მაჩუქა? ამის შემდეგ ხშირად გაიგონებდით მაროსაგან ზურაბის მიმართ ნათქვამ ასეთ სიტყვებს: „კი, გენაცვალე“, „ჩემო კარგო“, „სარკმელთან ახლოს ნუ ზიხარ, გაცივდები“ და სხვ.

ვაჟი რას ფიქრობდა, ვერაფერს ვეტყვი, რადგან მაროს ექვცი კი აღარ შეპარვია ზურაბის ცეცხლმოუღებლობაში. თითქმის საქმეც კი გაუჭირა ექიმმა, ყოველთვის ერთს ეუბნებოდა: „ნახავ, რა დროს გავატარებთ შენს ქორწილში“.

მარო გამოჯანმრთელდა. გულანაბადი აიკრიბა შინ წასასვლელად. უკანასკნელად ინახულა ზურაბი და მიმართა:

— მე არც ისეთი გულქვა ვარ, ჩემო ზურაბ, შენ რომ გგონია. წასვლის წინ მინდა ერთ საკითხზე მოგელაპარაკო.

ზურაბმა არც აცივა, არც აცხელა და პირდაპირ მიუგო:

— ვიცი რაც უნდა მითხრა, ჩემო კარგო, მაგრამ ვიღრე მეტყოდე, ერთ რამეში დამეთანხმე. მე მართალია ექიმი ვარ, მაგრამ ყოველგვარი ავადმყოფობის მორჩენა არ შემიძლია. შენ შეგნებული გოგო ხარ და გეცოდინება, რომ არ შეიძლება ყველა გიყვარდეს, ვინც შენ შეგიყვარებს. არაუშავს, რა, ნუ იფიქრებ ჩემზე და მალე გადაგავიწყდები.

მარომ ღიმილით უპასუხა:

— საკვირველი კაცი ყოფილხარ. ჩემს გულს ერთი წუთითაც

არ გაკარებია სიყვარულის ნაპერწკალი. შენი საქციელი მაეჭვებდა ჩემდამი სიყვარულში და იძულებული გავხდი რამდენადმე მაინც გამეწია თანაგრძნობა. თუმცა... ახლაც არ მჯერა შენი სიტყვები. ზურაბ, შენ ხომ დღეში ხუთჯერ მაინც შემოდიოდი ჩემს სანახავად? ზურაბმა მოკლე შეკითხვით დაამთავრა:

— ყველაზე მეტად ვის ევალება ადამიანებზე ზრუნვა, თუ არა ექიმს?—სთქვა და ხელი გაუწოდა გამოსამშვიდობებლად...

ნახევარი საათის შემდეგ საავადმყოფოს კედლის გაზეთის სარედაქციო კოლეგიის წევრები ჩვენი ავადმყოფის ყოფილი მეზობლის, უხასიათო მოხუცის კორესპონდენციას კითხულობდნენ: „ექიმი ზურაბ სანიძე მთელ სამუშაო დროს არშიყობაში ატარებსო“ და გულიანად იციხოდნენ.

* * *

ვიცი მკითხველო, რომ დამედღურებით ამ უბრალო რომანის ასე განვითარების გამო, მაგრამ მე რა შუაში ვარ! აქ მხოლოდ ზურაბია დამნაშავე. ჩემს სიმართლემში რომ უფრო დაგარწმუნოთ, ერთი წუთით კიდევ დამიგდეთ ყური.

ამასწინათ ზურაბის ქორწილში გახლდით და მაროზე ლაპარაკი რომ ჩამოვუგდე, ასე მითხრა:

— წარმოგიდგენია რა ძნელი ყოფილა?

— რა ყოფილა ძნელი?— შევეკითხე.

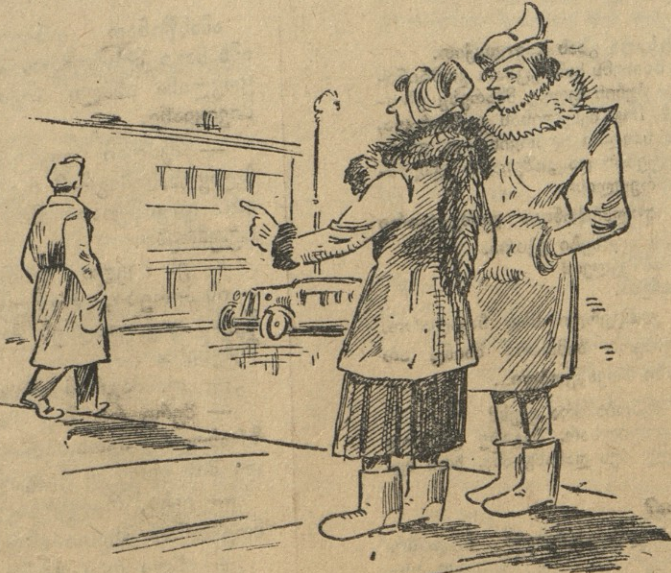
— ქალს რომ დაუხანლოვდები და შეეჩვევი, შეიძლება არ გიყვარდეს, მაგრამ როგორც კი გეტყვის: მე შენ სულაც არ მყვარებინხარო, უსათუოდ იფეთქებს გრძობა გულში. ქალიც ასეთივე ბუნების ყოფილა...

და დანარჩენი თამადამ სთქვა, როცა ახალგაზრდა ცოლქმრის, ზურაბისა და მაროს სადღეგრძელო დალია.

გ. ივანიშვილი

შეჩვეული

ნახ. დონისა

- რა დაემართა შენს ძმას, ლაპარაკის დროს რომ იზნევა და თან ენაც ებზის?
- სამსახურმა შეაჩვია...
- რა სამსახური აქვს ასეთი?
- თეატრის მოკარანხეა.

აჭარის მუზეუმსა და მისი მუზეუმის მფლობელი თუ არა, გამიზნა ციურბრუნის ნაწილი რომ მხარე.

— თანამდირი, კომუნალი, ციხისძირი, ჩაქვი, მუცან კონტრი, მანბრეკრი—იმახა აღტაცებული ნინავე მატარებელი სივრცის მფრინების და წარბაქ ბუნებას თვალ ვერ არაზრდება.

— ტექ ნაივში, აჭარის გული, სფოთა და ლანაში, კობრა და მიწისფერი. სათა მუცელი.

— როგორ თუ სათა, უპირველეს ყოვლისა სასტუმროში. და-ცინაბითი, მიწისფერიგდები და შენგა ქალაქში გაიფრინოთ.—სიკვა ნინავე და წისკლი დანაწილ ახალგაზრდა გუნდ გავუღვლი.

— აქეთ მიზარნებით, სასტუმრო ნივითა გვაქვს, ყველაფერი რიგზეა, შენაწიშივე ნინავეში, მფრინერი მიმასწავრება, მიზარნა-დითი.—მივცხადებთ სასტუმრო „ინტურისტის“ მუცამა და მგზავი-თა მიმდებ ახალგაზრდა გოგონას გადასახა:

— გუგული, მიიღე გზაგადაც, სტუმრები.

— ანგეტიბი არა გვაქვს, სანამ ეიშორენიდი, მიოდა დაგვი-დებთი. თუმცა... იქნებ ქალაქი გვიჩინო.

— გავაგვ, ინებებ.

— აიღეთ ეს შევებულ ანგეტი, სამწუხაროა, რომ სანახავი არ წარმოგიღო, ამ ნინე-

— ნინევეთი დასაძებთი ცარიელი ფურცელი და შემდეგ შევსეთი, გასაგებ-ბითა

— მეტი რა გზავა,— ჩაქვიდაპირა და ხახვის შევსედი.

— ვესტიბულიანი ნინა-ვის გამჭობადი სიცილი მესმოდა. ადგილობრივი დირექციის მუშაკი თვალა და ხელს შუა დაგვაჭარა.

— მაღრ ქალაქში ვაჭე-დითი.

— საით? — შევითხარა ნინავე.

— საითაც თქვენმა გსურთა გნებავთ, უფრო გარბნები დავიგეგმავთოთი, ნათესა-დელი, მანკანაშობებულ-თი, ფირფიტის, ტყვის,

ჩაის ფაბრიკა, ან იქნებ ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

— ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე? — ხედავთ, ციურბრუნის ნაწილი ნინავე?

სლითი ირავა და წინგნა ჩაქვირებდა, ფუნე წაბობა და სინა-რული შევსედი.

— მიზარნადირი, გვიჩინო, საცაქცოდა არ ჩამოხედილითი,— მივცხადება მან და ოთახში შევსედი.

— დაგვიჩინო.

— სიძულე იქვე ბარნებში დაარდა.

— ჩაის ხომ არ ირებთ?

— ნუ შევსებდითი.

— რა შევსებდითი,— სიკვა და მუიერი ოთახში გავიდა.

— ახლა ჩი მიტად მივცხადებ, ნანკახერი ვართ,— სიკვა ნინავე.

— ინებებ,— აღმობდა პარნებს და სტუმარს თავისი ოთახში.

— აი? გავუწავა.

— ნინავეს თუნდა გავიღო.

— ციურ ბავადათვალეფურე... ვახობთ...

ქენმა თანამგზავრმა ბეჭერი ატარა და ხელში კ. როსისის წიგ-ნი, მატარებ სათაურის წაითხრა ვიხსენებთ ვერ მოახერხა.

— ამ ყვეს წაითხრის იდეა მატარებ და იმანაშული თუ ამინა-ნის, შევსედიდა სადმე და ამიკითხვიმ დაგვებნარდა.— სიკვა გულ-დაწყვეტილმა ნინავემ და წინავე გაბნეული შენავე. იგი გულბოლოდ განაწივრებულა ოთახს ფული შენავე.

— მიიღე ბარნე შევსედი გავიხსენებ.

— კარგი იქნება.

და ის იყო № 3 საპარკმებერი „იქსონი“ შევსედი ვაჭირბე-დითი, რომ კარბებამ ლუგინდაცხროლი ცავე შევსედიდა, რომ-ელიც თვალბედიან ციურბრუნის ნინავეს საჭიროს „საპარკმებრე“-ს მარცხ.

— მარცხ საკომლურბერი ბაზარი აღმოგვიღო.

— თუ მეგობრებს ვაძლავდითი, სადავ, როდის? — მოვცხადება.

— შევსედი — ნინავემ.

— აი, როდის?

— სულ.

თქვენთვის

ამასწინათ თბილისიდან ორი ნინაველი ამხანაგი მესტრონი. ჩამოსულენი უპირველეს ყოვლისა ახალი თეატრის მშენებლისაისინ მივიწყებ.

— კარგი თეატრი გეჩვენებთ, ამხანაგო მესტრონი, ავარა რატომ ქალაქის ცენტრში არ დავაწყობათი მისი შენგა? — შევითხარე სტუმრები.

— ეს ძველი დაწყებულია.— ვუპასუხე მე.

— თქვენი, რომლებმაც მშენებლობა დაი-წყეს, ფიქრებდნენ ქალაქის ცენტრში აქ ვე-მშენებოთ.

— კი, მაგრამ აქეთ რომ ზღავა?

— რომელი ზღავა, მაგ სკავის წამოიწყებთი ვან-ჩახხული ჰქონდათ შევიწროვებინათ ზღავა და მის ხარვეზ ქალაქი გაეხადათი.

— ოჰო, რა გენიალური გეგმა ჰქონიათ.— მოეწონებთი ასეთი აზრი.

— ახლა რის ფიქრითი?

— რა გეგმა, ვერხვითი ისევე აქ. სამწუხაროა ხელგაწერი შევსედივითი და ქალაქის ცენტრში აქ ვერ მოვაქციეთ...

წესით სწავრობებს. აკალიდა, საქონელს აწეკია ფასს—ათი თუ, ზურღის დათვლით რომ არ მოიკენებოდნა ვაჭირი, უფლებ-ბა კი არა, საცაქცოდა არის, ვადასახი-ბითი ერთი მსენიო. იქნებოდა ჩვენ ასეთი უზრუნველი გამკლავები და მოვარებები არა ვაჭევის, რომ ჩრლო ზურღისაისის შევსედი.

— ერთი ვეიოხაბა თუ კაცი ხარ, ამან-ნივები როგორ ვეგანა? — თითის ჯიბრზე მოაგინებთი ვერი სტუმრები.

— როგორ იქნება საბჭოლოთი ჩვენს ამანაგებში ცხელი წილის და მისი მისი დასაწყებულად მიწის ვეიხვითი ცეცხ-საღის, ზამთრობითი პირითი, ახანოთი ცივი წყალი და ზღავა მივცევის თბილი წყალი.

— ერთმა სტუმარმა ქეჩიმა გამოვიღე-ბითი საათის შენგა და მიცხადება: — ბიჭოს, წყელი გვადაზარა. დავე-გვიანებია, ვეიხვითი გზა.— და ამხანაგ-ს მოალო ხელი.

— ნუ გეშინიათ, შევსედი.— ეს სათ-ი თბილი ნინავე, ამ შენგა ვეიხვითი მიწის მთელი მივალ.

— აი, ხომ ზღავა, ამხანაგო ნინაველებო, როგორი უსწრებია ჩვენს კომპიუტრულ სავაჭრობებში, აქ ვაჭრობა მეტად მატარებ

მართლაც, მეორე მხარეზე საათის ისარი ორს ზურგებდა.

— ხომ მოვასვენეთ, თუ გინდათ ვაჭირთი რომელი საათია ახლა, უნდა შევართოთ ორივე მხარეზე აღნიშნული ჩოლონიანი, შევსედი შევსედი ვაჭირთი და სასურელი ცივირთი იქნება სურითი ნინაველები.

— ამასამაში სტუმრებ მოიადონენ და ვადა-საწყობითი რომელი სტუმრები გამომედი-ბულირები და ოთახი ცივირთი, ექსპე-დირთი ერთი-ერთი დაწყებულბების ტელეფონ-ნი.

— მოგვეციო სასტუმრო „ინტურისტის“— ბოლო დღისბინის ლიფტის შევსედი ახალგა-ბულირ ტელეფონის ქალს ჩემმა სტუმარმა.

— აქ სასტუმრო აქ არა, სამინისტროში მოდიხი, მე სასტუმრო მიწილია. ცენტრ-ალური, მე თვეწ „ინტურისტის“ ვიხივითი.

— აქ სასტუმრო, შენგავეთი სასტუმრო მო-დიხი, ამ გვირდა სასტუმრო... ამხანაგო, ცენ-ტრალური მოგვეციო ინტურისტის, ამ სა-დასწავლის ნინავეს სტუმროს თუ,— და ჩემმა სტუმარმა მიიღო მივალ.

— ქალაქის დანარჩენი ნაწილზე დაე თითონ ნინაველებმა ილაპარაკენ.

— ალახუნა

— ბილინი, მაგრამ ვეიხვითი.

— დარწმუნებული ვარ, იგი, ერთი-ერთი ცივირთი შევსედი კი არ ვაძლავთ, ეს თქვენს პარტისუცხად ვაძლავთ.— მიზარნა მის და ლიბოლი გამოპასოვდა.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

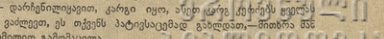
— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

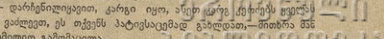
— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

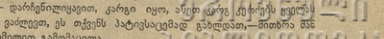
— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინავე უფრო კარგა-ბითი იყო.

— მისი ნინავე, რომ ნინა

— დაგვიანებით წარწერის ჩამოკიდება, ვიდრე ტილო სუფთა იყო, მაშინ უნდა ეფიქრათ.

ა. ჩხობი

ს ა უ უ რ ე

ერთ მშვენიერ დილას სამი მოხეტიალე მსახიობი— სმირნოვი, პოპოვი და ბალაბაიკინი რკინიგზის შპა- ლებზე მიდიოდნენ და საფულე იპოვეს, გახსნეს სა- ფულე, დიდად გაოცდნენ და ისიამოვნეს, რომ შიგ- ოცი საბანკო ბილეთი, მეორე სესხის ექვსი მომგებიანი ბილეთი და სამათასი მანეთი აღმოჩნდა. დანახვა და „ურას“ შეძახება ერთი იყო. მერე ქვაყრილზე ჩა- მოსხდნენ და აღტაცებას მიეცენ.

— თითოეულ ჩვენგანზე რამდენი მოდის?—ამბობ- და სმირნოვი და ფულს თვლიდა.—ღმერთო!.. ხუთ- ხუთი ათას ოთხას ორმოცდახუთი მანეთი! გეთაყვათ, ამოდენა ფულისაგან შეიძლება კაცი გათავდეს!

— მე იმდენად ჩემდათავად როდი მიხარია,—სთქვა ბალაბაიკინმა, — მე უფრო თქვენი გამდიდრება მახარებს თქვენი ჭირიმე. ამიერიდან აღარ იზიმშილებთ და ფეხშიშველები აღარ იტანტალეხთ. მე, ხელოვნე- ბას რომ ბედი ეწია, ის მახარებს... უპირველეს ყოვ- ლისა, ძმებო, მოსკოვის გავემგზავრები და პირდაპირ აიესთან მივალ: აბა შემიკერე ძმობილო, გარდერობი... აღარ მინდა პეიზანების თამაში, ფუქსავატე- ბის და პრანჭიების ამპლუაზე უნდა გადავიდეთო.— შეესძახებ მკერავს. ვიყიდი ტილინდრს და შაპოკ- ლიკს.

ფატების როლისთვის რუხ ცილინდრს ვიყიდი.

— ახლა კი ამ სიხარულის მაღარიჩი დავლიოთ და დაგნაყრდეთ—შენიშნა ახალგაზრდა პრემიერმა პოპო- ვმა—ჩვენ ხომ თითქმის სამი დღე ცარიელა პურით ვიკვებებოდით. ახლა საჭიროა რამე ისეთი... ა...

— დიახ, ცუდი არ იქნებოდა გეთაყვათ ძვირფა- სებო!—დაეთანხმა სმირნოვი,—ფული ბევრი გვაქვს და საჭმელი კი არა გავაჩნია რა გენაცვათ. აი რა, ძვირფასო პოპოვ. შენ ჩვენ შორის ყველაზე უმცრო- სი და მარდი ხარ. ამოიღე საფულედან მანეთიანი და წადი სანოვარის მოსატანად, ჩემო ანგელოსო. აი სოფელი! ხედავ კორღანს იქით რომ თეთრად სჩანს ეკლესია? სოფელი დიდა და იქ ყველაფერს იშოვი. იყიდე ბოთლი არაყი, გირვანქა ძეხვი, ორი პური და სელდი, ჩვენ კი აქ დაგლოდებით გეთაყვა, ჩემო ხაყვარელო...

პოპოვმა მანეთი აიღო და წასასვლელად გაემზადა. თვალცრემლიანი სმირნოვი მოეხვია, სამჯერ აკოცა, პირჯვარი გადასწერა, ძვირფასი, ანგელოსი, სულის კლიტე უწოდა... ბალაბაიკინი მოეხვია და სამარადი- სო მეგობრობა შეჰფიცა — და მხოლოდ ყველაზე მგრძობობარე, უფლისამაჟყუებელი აღსარების შემდეგ

დაემგა პოპოვი ქვაყრილიდან და ბინდბუნდში წასულრ შორი სოფლისაკენ გაემართა. დახე რა ბედნიერებაა!—ფიქრობდა იგი გზადმი- მავალი.—ერთი გროშიც არ მქონდა და უცებ სიმ- დიდრე. მოვუსვამ ახლა მშობლიურ კოსტროლისკენ, შევავროვებ დასს და ავაშენებ საკურსარ თვატრს. თუმ- ცა რა... ხუთიათასად ახლა სტაქმელსაც ვერა! ახსენებთ მთელი საფულე რომ ჩემი იყოს, მაშინ სხვა საქმე იქნებოდა. სიცოცხლე გაქვს, ისეთ თვატრს წამოვკი- მავდი, ისეთს რომ! კაცმა რომ თქვას სმირნოვი და ბალაბაიკინი რა მსახიობებია? უნიკობი, ღორები... ჩლუნგები... ისინი ფულს ტყუილად გადაყრიდნენ, მე კი სამშობლოს სარგებელს მოვუტანდი და ჩემს თავსაც უკვადებებს მივანიჭებდი...

აი, მე რას ვიხამ... ავიღებ და არაყში საწამლავს გავურვებ. ისინი მოკვდებიან, მაგრამ სამაგიეროდ კოს- ტროლში ისეთი თვატრი იქნება, როგორიც ჯერ რუ- სეთში არ ყოფილა. ვილაცამ, მგონი მაკ-მაჰონმა სთქ- ვა მიხანი ამართლებს საშუალებასო და მაკ-მაჰონი ხომ დიდი ადამიანი იყო. სანამ გზად მიმავალი პო- პოვი ასე ფიქრობდა, მისი ამხანაგები სმირნოვი და ბალაბაიკინი ისხდნენ და ასე საუბრობდნენ:

— ჩვენი ძმა პოპოვი კაი ბიჭია,—ამბობდა თვალ- ცრემლიანი სმირნოვი,—მიყვარს, დიდად ვაფასებ მის ნიჭს, შეყვარებული ვარ მასში, მაგრამ... იცი რა? ეს ფული დაღუპავს მას. ამ ფულს ან ღვინოში გაფლან- გავს, ან აფიორაში დააბანდებს და კისერს მოიტეხს. იგი იმდენად ახალგაზრდაა, რომ მისთვის ჯერ ადრეა საკუთარი ფულის გაჩენა, ჩემო საყვარელო, ჩემო ღვიძ- ლო ძმავ!

— კი,—დაეთანხმა ბალაბაიკინი და გადაკოცნა სმირნოვი,—რად უნდა ამ ლაწირაკს ფული, სხვა საქ- ლე მე და შენ გვქონდეს... ჩვენ ოჯახის პატრონები ვართ... ჩვენთვის ყოველი ზედმეტი მანეთი უკვე ბევრს ნიშნავს... (პაუზა). იცი რა, ძმავ? ნულარ გავავრძელებთ ბევრ ლაპარაკს და სენტიმენტალობას: ავდგეთ და მოვკლათ პოპოვი!.. მაშინ მე და შენ თითოეულს რვა-რვა ათასი შეგვხვდება. მოვკლათ და მოსკოვში ვთქვათ, რომ მატარებელმა გაიტანა... მეც ძლიერ მიყ- ვარს იგი, თაყვანს ვცემ, მაგრამ ვფიქრობ, ინტერესი ხელოვნებისა ყველაფერზე წინ უნდა დავაყენოთ. არ დაგავიწყდეს, რომ იგი უნიკოა და უჭკუო ამ შპალივით.

— რას ამბობ, რას?!—შეშინდა სმირნოვი.—იგი ისეთი კარგია, პატიოსანი... თუმცა მეორე მხრივ, მართალი რომ ვთქვა, გეთაყვა, კარგი ღობია, სულე- ლი, ინტრიგანი, კორიკანა, გაიძვერა... ჩვენ თუ მართლა მოვკლავთ მას, ის თვით დაგვიმადლებს, ჩემო ძვირფასო და საყვარელო... და რომ გულდა- საწყვეტად არ დარჩეს, მოსკოვის გახუთებში მგრძობო- ბიარე ნეკროლოგი დავბეჭდოთ. ეს ამხანაგობა იქ- ნება.

თქვეს და გააკეთეს... როცა პოპოვი სოფლიდან სანოვარით მობრუნდა, ამხანაგები თვალცრემლიანი მოეხვიენ, დაკოცნეს, დიდხანს არწმუნებდნენ, რომ იგი დიდი მსახიობია, მერე უცებ ეცნენ და მოკლეს. ბოროტების კვალის დასაფარავად მკვდარი ლიანდაგ- ზე დაგდეს... ნაპოვნი რომ გაიყვეს სმირნოვმა და ბალაბაიკინმა ერთმანეთს დაუწყვეს მოფერება და სრულიად დარწმუნებულნი, რომ ბოროტება დაუს- ჯველი დარჩებოდა, საუბრეს შეექცნენ... მაგრამ სიკე- თე მუდამ იმარჯვებს და ბოროტება მუდამ ისჯება. პოპოვის მიერ არაყში ჩარეული შხამი ძლიერ მომქ- მედ საწამლავებს ეკუთვნოდა: მეგობრებმა ორ-ორი ჭიქის დაღვევაც ვერ მოასწერეს, რომ უკვე უსულოდ ეყარნენ შპალბეზე... ერთი საათის შემდეგ მათ უკვე ყვავ-ყორნები დასჩხაოვნენ.

მორაღი: როცა აქტიორები თვალცრემლიანი ლაპარაკობენ თავიანთ ძვირფას ამხანაგებზე, მეგობ- რებზე და ურთიერთ სოლიდარობაზე, როცა ისინი გვხვებიან და გკოცნიან, მაინც და მაინც ნუ აღფ- რთოვანდები.

ჩვენი საბჭოს მუშაობას
შეედრება რამე ნეტა?
ძირულაზე რვა წლის წინათ
კობტა ხიდი გააკეთა.

შეჭაროდა იმ ხილს ყველა,
ზედ დაჭკოდა ავტო კობტა,
მაგრამ ამ დიდ ღვაწლის შემდეგ
სამარცხენო საქმე მოხდა:

ჩამოენგრა ხილს ფიცრები
დამპალი და ჩატეხილი,
და საბჭომ კი ამ „წვრილმანით“
არ გაიფრთხო მაინც ძილი.

შემდეგ სრულად დაიშალა,
დარჩა მხოლოდ სვეტი ქვისა,
შეჭხედავ და გეგონება
„პომპეუსის ეპოქისა“.

კირკიტა

— არა გრცხვენია, ხურდას იპარავ?!
— რა ვქნა, ჩემო კარგო, აქ მეტი არ გამოდის. აი, — შენთან რომ ვმუშაობდე
სასაუზმეში, შენსავით ასმანეთიანებს მოვიპარავდი.

მეცნიერება და ტექნიკა

როგორ მივიღოთ ელექტროსინათლე

მოხდება ხოლმე, რომ მონტიორი თქვენგან ფინანსიურ საცხს ვერ მიიღებს. მაშინ თქვენს ოთახს მოიცავს ყოვლად უსიამო სიბნელე. ეს უსიამოვნება რომ თავიდან აიცილოთ, საჭიროა მიმართოთ შემდეგ უბრალო საშუალებას: აიღეთ ჩვეულბრივი ელნათურა (შეიძლება გადახვეარიც) და გადახერხეთ როგორც პირველ

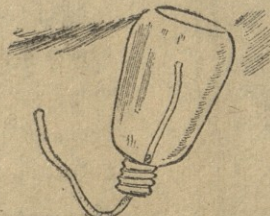
რობთ შიგ გაყრილ მავთულს. მავთულს გადაადებთ, ზონარს კი გაუყრით ელნათურის განვრეტილ ძირში (სურ. 3). ზონარის მეორე ბოლოს ჩაუ-

დენიმე წუთის ან საათის შემდეგ თქვენს ქუჩაზე ჩაივლის მონტიორი, შემოიჭედავს ფანჯარას, შეამჩნევს „ელნათურას“, გაბრაზდება: „ვიღაცას უჩემოდ შეუერთებიაო“, და ხაზის გადაჭრის მიზნით ავა ელექტრობოძზე. თუ ხაზის გადაერ-

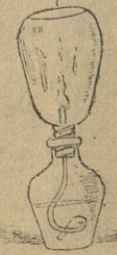
მა არ შეგაერთოთ დენით დატვირთულ ხაზზე, გამოგონებული აპარატი ანთებულ იდგეს ფანჯარასთან, როცა დენი მოვა

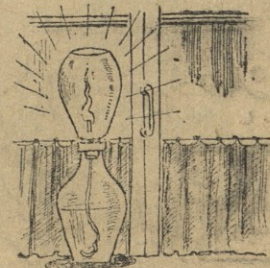
სურ. № 1

სურ. № 2

სურ. № 3.

სურ. № 4.

შვებთ ნავთით ხავე ბოთლში, ელნათურას დამაგრებთ ბოთლზე და დაციდით რამდენიმე წუთს, როცა ზონარი ნავთით გაიჟღენთება, შეგიძლიათ გაჭკრათ ასანთს და მოუკიდოთ ელნათურაში მოთავსებულ ზონარის წვერს. ასეთ ელექტრონავთგანათებას დასდგამთ ფანჯარასთან, რომელსაც ფარდა თავამდე არ უნდა შეიჭოდეს ჩამოფარებული (სურ. 4). რამ-

თების დრის შეცდომით სინათლე არ მოვიდეს თქვენს ოთახში, ახალი აპარატი ხელუხლებლად დასტოვეთ. მონტიორი ჩამოვა ბოძიდან, შეხედავს თქვენს ფანჯარას და რაკი ცვლილებას ვერ ნახავს, უფრო გაბრაზებული ხელმეორედ ავა ბოძზე. ვიდრე მოტყუებულმა მონტიორ-

და ნამდვილი ელნათურა სინათლეს მოგცემთ, თქვენ შეგიძლიათ ჩააქროთ ნავთელექტროაპარატი და ფანჯრები ჩააბნელოთ. მონტიორს ეგონება ხაზი გადავჭერიო და გზას დამშვიდებული გაუდგება.

მეცნიერების დაუმსახურებელი მოღვაწე

გია

ჟურნალი „ნოვოე ვრემია“ სწერს, რომ ინგლისური გაზეთი „დეილი მეილი“ ავრცელებს კორებს, თითქოს საბჭოთა კავშირში, პამირის რაიონში აღშენებინოთ ქალაქი 400 ათასი მცხოვრებით, სადაც მეცნიერები მუშაობენ... კოსმიური ბომბის წარმოებაზე, რომელთან შედარებით ამერიკული ატომური ბომბი სათამაშოს წარმოადგენს. ვინაიდან ინგლისელ კორიკანებს ფანტაზია არ ჰყოფნით, მხატვარმა ანდრო კანდელაკმა მათ „დასახმარებლად“ დახატა ეს სურათი.

სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიშაშვილი, კ. კალაძე, ურა ჯაფარიძე, ს. ფაშალიშვილი, ვრ. აბაშიძე (პ/მგ. რედაქტორი).

თბილისი. სატირიკო-იუმორისტული ჟურნალი „ნიანგი“. რედაქციის მისამართი: ლენინის ქ. № 28. ტელ. 3-10-49

ხელმოწ. დასაბ. 1947 წ. 11/1 ლ. პ. ბერიას სახ. პოლიგრაფკომბინატი „კომუნისტი“, ლენინის ქ. № 28, გამოც. № 2 შვკ. № 1812. ტირ. 7500 უფ 00714